

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2016. gada 28. jūlijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Steidzamības prejudiciāla nolēmuma tiesvedība — Policijas un tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās — Pamatlēmums 2002/584/TI — 26. panta 1. punkts — Eiropas apcietināšanas orderis — Nodošanas sekas — Tāda laikposma ieskaitīšana, kas pavadīts apcietinājumā izpildes dalībvalstī — “Apcietinājuma” jēdziens — Brīvību ierobežojoši pasākumi, kas nav brīvības atņemšana — Mājas arests, piemērojot elektroniskas aroces nēsāšanas pienākumu — Eiropas Savienības Pamattiesību harta — 6. un 49. pants

Lieta C-294/16 PPU

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieście w Łodzi* (Łodzas Centra rajona tiesa, Polija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2016. gada 24. maijā un kas Tiesā reģistrēts 2016. gada 25. maijā, tiesvedībā

JZ

pret

Prokuratura Rejonowa Łódź – Śródmieście .

TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], tiesneši K. Likurģs [*C. Lycourgos*] (referents), E. Juhāss [*E. Juhász*], K. Vajda [*C. Vajda*] un K. Ķirimēe [*K. Jürimäe*],

ģenerālvokāts M. Kampos Sančess-Bordona [*M. Campos Sánchez-Bordona*],

sekretārs M. Aleksejevs [*M. Alekseyev*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2016. gada 4. jūlija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza

— Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna* un *J. Sawicka*, pārstāvji,

— Vācijas valdības vārdā – *T. Henze* un *M. Hellmann*, pārstāvji,

— Apvienotās Karalistes valdības vārdā – *C. R. Brodie*, pārstāve, kurai palīdz *D. Blundell*, barrister,

— Eiropas Komisijas vārdā – *M. Owsiany-Hornung* un *S. Grünheid*, pārstāves,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2016. gada 19. jūlija tiesas sēdē,

* Tiesvedības valoda – poļu.

pasludina šo spriedumu

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 2002. gada 13. jūnija Pamatlēmuma 2002/584/TI par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm (OV 2002, L 190, 1. lpp.), kas grozīts ar Padomes 2009. gada 26. februāra Pamatlēmumu 2009/299/TI (OV 2009, L 81, 24. lpp.; turpmāk tekstā – “Pamatlēmums 2002/584”), 26. panta 1. punktu.
- 2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp JZ un *Prokuratura Rejonowa Łódź – Śródmieście* (Lodzas Centra rajona prokuratūra, Polija) par ieinteresētās personas pieteikumu kopējā brīvības atņemšanas soda termiņā, kas šai personai tika piespriests Polijā, ieskaitīt laikposmu, kurā Eiropas apcietināšanas ordera izpildes dalībvalsts, proti, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, šai personai piemēroja dzīvesvietas elektronisko uzraudzību kopā ar mājas arestu.

Atbilstošie tiesību akti

ECPAK

- 3 Romā 1950. gada 4. novembrī parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – “ECPAK”) 5. panta “Tiesības uz brīvību un drošību” 1. punktā ir noteikts, ka “ikvienam ir tiesības uz brīvību un drošību”.

Harta

- 4 Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 6. pantā “Tiesības uz brīvību un drošību” ir noteikts, ka “ikvienam ir tiesības uz personas brīvību un drošību”.
- 5 Hartas 49. panta “Noziedzīgu nodarījumu un sodu likumības un samērīguma principi” 3. punktā ir noteikts, ka “sodu smagums nedrīkst būt nesamērīgs ar noziedzīgā nodarījuma smagumu”.
- 6 Hartas 52. panta “Tiesību un principu piemērošana un interpretēšana” 3. un 7. punktā ir noteikts:

“3. Ciktāl Hartā ir ietvertas tiesības, kuras atbilst [ECPAK] garantētajām tiesībām, šo tiesību nozīme un apjoms ir tāds pats kā minētajā Konvencijā noteiktajām tiesībām. Šis noteikums neliedz Savienības tiesībās paredzēt plašāku aizsardzību.

[..]

7. Savienības un dalībvalstu tiesas pienācīgi ievēro skaidrojumus, kas izstrādāti, lai sniegtu norādes šīs Hartas interpretācijai.”

Pamatlēmums 2002/584

- 7 Pamatlēmuma 2002/584 preambulas 12. apsvērumā ir noteikts, ka pamatlēmumā ir ievērotas pamattiesības un principi, kas atzīti LES 6. pantā un atspoguļoti Hartā, īpaši tās VI sadaļā.

- 8 Saskaņā ar šā pamatlēmuma 1. panta 3. punktu:

“Šis pamatlēmums [ne]groza pienākumu ievērot pamattiesības un tiesību pamatprincipus, kā tie minēti [LES] 6. pantā [..].”

- 9 Minētā pamatlēmuma 12. pantā “Personas turēšana apcietinājumā” ir noteikts:

“Ja personu apcietina, pamatojoties uz Eiropas apcietināšanas orderi, izpildes tiesu iestāde lemj par to, vai pieprasītajai personai ir jāpaliek apcietinājumā saskaņā ar izpildes dalībvalsts tiesībām. Personu var provizoriski atbrīvot ikvienā brīdī saskaņā ar izpildes dalībvalsts iekšējām tiesībām ar noteikumu, ka minētās dalībvalsts kompetentā iestāde veic visus pasākumus, ko tā uzskata par vajadzīgiem, lai novērstu personas bēgšanu.”

- 10 Pamatlēmuma 2002/584 3. nodaļas “Nodošanas sekas” 26. pantā “Laikposma, kas pavadīts apcietinājumā izpildes dalībvalstī, ieskaitīšana” ir noteikts:

“1. Izsniegšanas dalībvalsts ieskaita visus apcietinājuma termiņus, kas izciesti Eiropas apcietināšanas ordera izpildes rezultātā, kopējā brīvības atņemšanas laikā, kas būtu jāizcieš izsniegšanas dalībvalstī brīvības atņemšanas soda vai piespiedu līdzekļa piespriešanas rezultātā.

2. Šādos nolūkos visu informāciju par laikposmu, kādu persona, kas pieprasīta, pamatojoties uz Eiropas apcietināšanas orderi, atradusies apcietinājumā, izpildes tiesu iestāde vai centrālā iestāde, kas izraudzīta saskaņā ar 7. pantu, iesniedz izsniegšanas tiesu iestādei nodošanas brīdī.”

Polijas tiesības

- 11 Saskaņā ar 1997. gada 6. jūnija *kodeks karny* (Kriminālkodekss, Dz. U. Nr. 88, poz. 553) 63. panta 1. punktu piespriešajā sodā ieskaita faktiski izciesto brīvības atņemšanas termiņu, noapaļojot līdz veselai dienai, turklāt viena faktiskās brīvības atņemšanas diena atbilst vienai brīvības atņemšanas soda dienai, divām brīvības ierobežojuma dienām vai divu dienu likmes naudas sodam. Diena šī 63. panta 1. punkta nozīmē ir 24 stundu periods, ko aprēķina no faktiskās brīvības atņemšanas brīža.
- 12 Saskaņā ar 1997. gada 6. jūnija *kodeks postępowania karnego* (Kriminālprocesa kodekss, Dz. U. Nr. 89, poz. 555; turpmāk tekstā – “Kriminālprocesa kodekss”) 607.f pantu, ar kuru Polijas tiesību sistēmā ir transponēts Pamatlēmuma 2002/584 26. panta 1. punkts, piespriešajā vai izpildāmajā brīvības atņemšanas soda termiņā ieskaita faktiskās brīvības atņemšanas laiku, kas pavadīts ordera izpildes dalībvalstī saistībā ar nodošanu.

Pamatlietas strīds un prejudiciālais jautājums

- 13 *Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieście w Łodzi* (Lodzas Centra rajona tiesa, Polija) ar 2007. gada 27. marta spriedumu piesprieda JZ trīs gadu un divu mēnešu brīvības atņemšanas sodu.
- 14 Tā kā JZ izvairījās no soda izciešanas Polijā, attiecībā uz viņu tika izdots Eiropas apcietināšanas orderis. 2014. gada 18. jūnijā, izpildot šo Eiropas apcietināšanas orderi, JZ aizturēja Apvienotās Karalistes iestādes un turēja ieslodzījumā līdz 2014. gada 19. jūnijam. Šo termiņu ar 2015. gada 25. jūnija lēmumu minētā tiesa ieskaitīja brīvības atņemšanas soda termiņā, kas JZ bija jāizcieš Polijā.
- 15 Laikā no 2014. gada 19. jūnija līdz 2015. gada 14. maijam JZ, kurš bija atbrīvots pret drošības naudu GBP 2000 apmērā, tika noteikts pienākums uzturēties paša norādītajā dzīvesvietā no plkst. 22.00 līdz 7.00, šī pienākuma izpildei piemērojot elektronisko uzraudzību. Turklāt JZ tika noteikts pienākums ierasties policijas komisariātā – sākotnēji katru dienu nedēļā, bet pēc trim mēnešiem – trīs reizes

nedēļā no plkst. 10.00 līdz 12.00, aizliegts pieprasīt izsniegt dokumentus, kas viņam ļautu doties uz ārvalstīm, kā arī noteikts pienākums mobilo telefonu nepārtraukti turēt ieslēgtā un uzlādētā režīmā. Šie līdzekļi tika piemēroti līdz 2015. gada 14. maijam, kad ieinteresētā persona tika nodota Polijas iestādēm.

- 16 Iesniedzējtiesā JZ lūdza viņam piespriestajā brīvības atņemšanas sodā ieskaitīt laikposmu, kurā viņam Apvienotajā Karalistē tika piemērots mājas arests un elektroniskā uzraudzība. Viņš it īpaši apgalvoja, ka saskaņā ar Pamatlēmuma 2002/584 26. panta 1. punktu lēmums par drošības līdzekļa ieskaitīšanu piespriestajā brīvības atņemšanas soda termiņā ir jāpieņem, pamatojoties uz Apvienotajā Karalistē spēkā esošajiem tiesību aktiem, saskaņā ar kuriem drošības līdzeklis, kas tiek piemērots elektroniskās uzraudzības veidā uz laiku, kas atbilst astoņām stundām diennaktī vai ilgāk, viņaprāt, ir traktējams kā brīvības atņemšanas sods.
- 17 Iesniedzējtiesa šajā ziņā norāda, ka mājas aresta termiņu, kas tiek piemērots kopā ar dzīvesvietas elektronisko uzraudzību, piespriestajā sodā atbilstoši Lielbritānijas tiesībām ir iespējams ieskaitīt vienīgi tad, ja mājas arests ir ticis piemērots vismaz deviņas stundas diennaktī, un ka parasti ieskaitīt var pusi no piemērotā līdzekļa termiņa, noapaļojot to līdz veselai dienai.
- 18 Iesniedzējtiesa norāda, ka JZ noteiktā pienākuma naktī atrasties mājās dēļ viņš esot zaudējis savu darbu, jo tas esot bijis pagaidu darbs, un viņa darba devējam neesot bijis pienākuma darba stundas pielāgot viņa laika iespējām. Turklāt pirmajos trīs mājas aresta mēnešos JZ bija pienākums katru nedēļas dienu laikā no plkst. 10.00 līdz 12.00 ierasties policijas komisariātā, kas atradās aptuveni 16 km no viņa dzīvesvietas. Tikai pēc šiem trim mēnešiem šo apmeklējumu biežums tika samazināts līdz trim reizēm nedēļā un JZ bija iespēja ierasties policijas komisariātā, kas atradās tuvāk viņa dzīvesvietai. Šajā laikā ieinteresētajai personai nebija iespēju atrast darbu, kas atbilstu viņa pieejamībai laika ziņā. Tāpēc viņš palika mājās kopā ar bērniem, bet strādāja tikai viņa sieva.
- 19 Iesniedzējtiesa uzskata, ka Pamatlēmuma 2002/584 26. panta 1. punktā lietotā jēdziena “apcietinājums” interpretācijai ir būtiska nozīme, lai pareizi interpretētu un piemērotu valsts tiesību normas, uz kuru pamata ir atļauts samazināt brīvības atņemšanas soda ilgumu, it īpaši Kriminālprocesa kodeksa 607.f pantu, kas Polijas tiesību aktos tika ieviests, lai transponētu Pamatlēmumu 2002/584.
- 20 Šajā ziņā minētā tiesa norāda, ka Kriminālprocesa kodeksa 607.f pantā lietotā jēdziena “faktiska brīvības atņemšana” interpretācija ir radījusi atšķirības gan judikatūrā, gan doktrīnā.
- 21 Iesniedzējtiesa uzskata, ka, ņemot vērā Pamatlēmuma 2002/584 preambulas 12. apsvērumu un LES 6. pantu, šī pamatlēmuma 26. panta 1. punkts ir jāinterpretē, ņemot vērā ECPAK 5. pantu, kā arī šī panta interpretāciju Eiropas Cilvēktiesību tiesā.
- 22 No tā izrietot, ka valsts tiesai būtu jābūt iespējai novērtēt, vai tās izskatāmajā lietā visi notiesātajai personai piemērotie līdzekļi un to ilgums ļauj uzskatīt, ka šie līdzekļi veido brīvības atņemšanu un tādējādi, pamatojoties uz visām attiecīgajām tiesību normām un piemērojot atbilstīgas interpretācijas principu, piespriestajā brīvības atņemšanas soda termiņā ir iespējams ieskaitīt laikposmu, kurā šie līdzekļi tikuši piemēroti.
- 23 Turklāt “apcietinājuma” jēdziena šaura interpretācija, ierobežojot Pamatlēmuma 2002/584 26. panta 1. punkta piemērošanu tikai attiecībā uz klasiskām brīvības atņemšanas formām, kā, piemēram, ieslodzījums vai pagaidu apcietinājums, iesniedzējtiesas ieskatā varētu izraisīt Hartas 49. panta 3. punktā iedibinātā samērīguma principa pārkāpumu.
- 24 Iesniedzējtiesa norāda, ka pamatlīetai raksturīgi ir tas, ka tiek kumulēti dažādi drošības līdzekļi, kas, vērtējot tos kopā, varētu tikt uzskatīti par brīvības atņemšanu. Šo līdzekļu piemērošana vairākus mēnešus galu galā varētu tikt uzskatīta par papildu sodu, kas tiek izciests par vienu un to pašu nodarījumu, par kuru notiesātajai personai jau ir ticis piespriests ilgstošs brīvības atņemšanas sods.

Šajā ziņā minētā tiesa norāda, ka mājas aresta laikā JZ nebija iespēju atrast algotu darbu, kas atbilstu viņam noteiktajiem laika ierobežojumiem, un ka viss mājsaimniecības uzturēšanas slogs gūlās uz viņa laulāto.

- 25 Šādos apstākļos *Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi* (Łodzas Centra rajona tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai [Pamatlēmuma 2002/584] 26. panta 1. punkts saistībā ar [LES] 6. panta 1. un 3. punktu, kā arī [Hartas] 49. panta 3. punktu ir jāinterpretē tādējādi, ka jēdziens “apcietinājums” attiecas arī uz izpildes valsts pasākumiem, kas ietver personas, uz kuru attiecas orderis, dzīvesvietas elektronisko uzraudzību saistībā ar mājas arestu?”

Par steidzamības tiesvedību

- 26 Iesniedzējtiesa šim lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu lūdza piemērot steidzamības prejudiciāla nolēmuma tiesvedību, kas ir paredzēta Tiesas Reglamenta 107. pantā.
- 27 Šā pieteikuma pamatošanai iesniedzējtiesa norāda, ka JZ ir apcietinājumā un viņam piespriestā brīvības atņemšanas soda termiņš beidzas 2017. gada 9. martā. Tā turklāt uzskata – ja izrādītos, ka šajā brīvības atņemšanas soda termiņā ir jāieskaita viss laikposms, kurā ticis piemērots mājas arests kopā ar elektronisko uzraudzību, proti, no 2014. gada 19. jūnija līdz 2015. gada 14. maijam, tad ieinteresētā persona būtu nekavējoties jāatbrīvo no ieslodzījuma vietas. Līdz ar to minētā tiesa uzskata, ka JZ iespējamās atbrīvošanas datums ir tieši atkarīgs no datuma, kurā Tiesa nospriedīs par tai iesniegto lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu.
- 28 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jāuzsver, ka šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz Pamatlēmuma 2002/584 interpretāciju, kas ietilpst LESD trešās daļas V sadaļā par brīvības, drošības un tiesiskuma telpu. Tādējādi attiecībā uz to var tikt piemērota steidzamības prejudiciālā nolēmuma tiesvedība.
- 29 Otrkārt, runājot par steidzamības kritēriju, saskaņā ar Tiesas judikatūru ir jāņem vērā apstākļi, ka pamatlietā attiecīgajai personai ir atņemta brīvība un ka tās turēšana apcietinājumā ir atkarīga no pamatlietas atrisinājuma (šajā ziņā skat. spriedumu, 2016. gada 24. maijs, *Dworzecki*, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, 22. punkts un tajā minētā judikatūra). Šajā gadījumā no iesniedzējtiesas sniegtās informācijas, kas ir atgādināta šī sprieduma 27. punktā, izriet, ka JZ pašlaik ir atņemta brīvība un ka viņa atrašanās apcietinājumā ir atkarīga no Tiesas nolēmuma, jo šīs tiesas apstiprinošas atbildes gadījumā uz uzdoto jautājumu minētā persona tiktu nekavējoties atbrīvota.
- 30 Šādos apstākļos pēc tiesneša referenta priekšlikuma, uzklauzījusi ģenerālvokātu, Tiesas ceturtā palāta 2016. gada 6. jūnijā nolēma apmierināt iesniedzējtiesas pieteikumu par steidzamības tiesvedības piemērošanu šim lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu.

Par prejudiciālo jautājumu

- 31 Iesniedzējtiesa ar savu jautājumu būtībā vēlas noskaidrot, vai Pamatlēmuma 2002/584 26. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tādi līdzekļi kā deviņu stundu mājas arests nakts laikā kopā ar attiecīgās personas uzraudzību, izmantojot elektronisku aproci, pienākums katru dienu vai vairākas reizes nedēļā noteiktā laikā ierasties policijas komisariātā, kā arī aizliegums pieprasīt tādu dokumentu izsniegšanu, kas atļautu izceļot uz ārvalstīm, var tikt kvalificēti kā “apcietinājums” minētā 26. panta 1. punkta izpratnē.

- 32 Vispirms ir jāatgādina, ka Pamatlēmuma 2002/584 saistošais raksturs nozīmē, ka Eiropas apcietināšanas ordera izsniedzējas dalībvalsts tiesu iestādei ir valsts tiesību atbilstīgas interpretācijas pienākums. Tātad šai iestādei ir pienākums savas valsts tiesības interpretēt cik vien iespējams šā pamatlēmuma teksta gaismā un atbilstoši tā mērķim, lai sasniegtu tajā paredzēto rezultātu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 5. septembris, *Lopes Da Silva Jorge*, C-42/11, EU:C:2012:517, 53. un 54. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 33 Protams, šo atbilstīgas interpretācijas pienākumu ierobežo vispārējie tiesību principi un tas nevar būt pamats valsts tiesību *contra legem* interpretācijai. Tomēr ir skaidrs, ka atbilstīgas interpretācijas princips prasa, lai valsts tiesas, ņemot vērā valsts tiesības kopumā un piemērojot tajās atzītās interpretācijas metodes, veiktu visas to kompetencē ietilpstošās darbības, lai nodrošinātu attiecīgā pamatlēmuma pilnīgu efektivitāti un rastu risinājumu, kas atbilst tā mērķim (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 5. septembris, *Lopes Da Silva Jorge*, C-42/11, EU:C:2012:517, 55. un 56. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).
- 34 Saskaņā ar Pamatlēmuma 2002/584 26. panta 1. punktu izsniegšanas dalībvalsts visus apcietinājuma termiņus, kas iziesti Eiropas apcietināšanas ordera izpildes rezultātā, ieskaita kopējā brīvības atņemšanas laikā, kas būtu jāizcieš šajā izsniegšanas dalībvalstī brīvības atņemšanas soda vai piespiedu līdzekļa piespriešanas rezultātā.
- 35 Saskaņā ar pastāvīgo Tiesas judikatūru gan no Savienības tiesību vienveidīgas piemērošanas, gan no vienlīdzības principa izriet, ka tādas Savienības tiesību normas teksts, kurā nav nevienas tiešas norādes uz dalībvalstu tiesībām, lai noteiktu tās jēgu un piemērojamību, parasti visā Eiropas Savienībā ir jāinterpretē autonomi un vienveidīgi (šajā ziņā skat. spriedumus, 2008. gada 17. jūlijs, *Kozłowski*, C-66/08, EU:C:2008:437, 42. punkts, un 2016. gada 24. maijs, *Dworzecki*, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, 28. punkts).
- 36 Minētā tiesību norma neietver nekādu norādi uz dalībvalstu tiesībām, lai noteiktu tās jēgu un piemērojamību.
- 37 Līdz ar to ir jāuzskata, ka Pamatlēmuma 2002/584 26. panta 1. punktā lietotais “apcietinājuma” jēdziens ir autonomas Savienības tiesību jēdziens, kas ir jāinterpretē autonomi un vienveidīgi Savienības teritorijā, ņemot vērā vienlaicīgi šīs tiesību normas tekstu, tās kontekstu, kā arī šo tiesību normu ietverošā tiesiskā regulējuma mērķus (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 29. oktobris, *Saudaço*, C-174/14, EU:C:2015:733, 52. punkts).
- 38 Pirmkārt, runājot par Pamatlēmuma 2002/584 26. panta 1. punkta formulējumu, ir jāatgādina, ka vienā no Savienības tiesību normas valodu redakcijām lietotais formulējums nevar būt vienīgais pamats šīs tiesību normas interpretācijai vai arī tam nevar piešķirt prioritāru nozīmi salīdzinājumā ar pārējo valodu redakcijām. Savienības tiesību normas ir interpretējamās un piemērojamās vienveidīgi, ņemot vērā visu Savienības oficiālo valodu redakcijas (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 29. aprīlis, *Léger*, C-528/13, EU:C:2015:288, 35. punkts).
- 39 Šajā ziņā ir jānorāda, ka starp dažādām Pamatlēmuma 2002/584 26. panta 1. punkta valodu redakcijām pastāv atšķirības. Piemēram, kamēr vācu, grieķu un franču valodu redakcijās tiek izmantoti termini “Freiheitsentzug”, “στέρξη της ελευθερίας” un “privation de liberté” [brīvības atņemšana], raksturojot līdzekli, kāds ieinteresētajai personai ir jāizcieš izsniegšanas dalībvalstī, un “Haft”, “κράτηση” un “détention” [apcietinājums], norādot uz laikposmu, kas ir jāieskaita piespriešajā sodā, angļu un poļu valodu redakcijās minētajā 26. panta 1. punktā ir izmantots tikai termins “detention” un “zatrzymanie” [aizturēšana]. Turpretī šīs tiesību normas holandiešu valodas redakcijā ir izmantots vienīgi vārds “vrijheidsbeneming”, kas atbilst “brīvības atņemšanai”.

- 40 Šajā ziņā ir jānorāda, ka, pirmkārt, termini “apcietinājums” un “brīvības atņemšana” dažādās Pamatlēmuma 2002/584 26. panta 1. punkta valodu redakcijās tiek lietoti pārmaiņus un, otrkārt, tie ir līdzīgi jēdzieni, kuru parastā nozīme attiecas uz izolējumu un ieslodzījumu, nevis uz vienkāršu ierobežojumu, kas tiek piemērots pārvietošanās brīvībai.
- 41 Otrkārt, runājot par kontekstu, kādā ietilpst Pamatlēmuma 2002/584 26. panta 1. punkts, ir jānorāda, ka šī pamatlēmuma 12. pantā ir noteikts, ka, ja personu apcietina, pamatojoties uz Eiropas apcietināšanas orderi, izpildes tiesu iestāde saskaņā ar izpildes dalībvalsts tiesībām lemj par to, vai šai personai ir jāpaliek apcietinājumā, un šajā tiesību normā ir precizēts, ka ikvienā brīdī saskaņā ar šīm pašām tiesībām persona provizorisks var tikt atbrīvota ar noteikumu, ka kompetentā iestāde veic visus pasākumus, ko tā uzskata par vajadzīgiem, lai novērstu šīs personas bēgšanu. Tādējādi šajā tiesību normā ir paredzēts, ka “apcietinājumam” var būt arī alternatīva, proti, provizoriska atbrīvošana kopā ar pasākumiem, kuru mērķis ir novērst attiecīgās personas bēgšanu.
- 42 Treškārt, runājot par Pamatlēmuma 2002/584 26. panta 1. punktā izvirzīto mērķi, ir jānorāda, kā to būtībā ģenerālvokāts minējis savu secinājumu 60. punktā, ka šajā pantā paredzētais pienākums kopējā brīvības atņemšanas soda termiņā, kas attiecīgajai personai būtu jāizcieš izsniegšanas dalībvalstī, ieskaitīt apcietinājuma termiņu, kas izciests Eiropas apcietināšanas ordera izpildes rezultātā, tiecas konkretizēt pamattiesību ievērošanas vispārējo mērķi, kā tas ir noteikts Pamatlēmuma 2002/584 preambulas 12. apsvērumā un atgādināts šā pamatlēmuma 1. panta 3. punktā, saglabājot attiecīgās personas tiesības uz brīvību, kas ir iedibinātas Hartas 6. pantā, kā arī samērīguma principa lietderīgo iedarbību sodu piemērošanā Hartas 49. panta 3. punkta izpratnē.
- 43 Tā kā Pamatlēmuma 2002/584 26. panta 1. punktā ir noteikts pienākums ņemt vērā visu laikposmu, kurā notiesātā persona ir bijusi apcietinājumā izpildes dalībvalstī, šī tiesību norma garantē, ka minētajai personai galu galā nebūs jāizcieš apcietinājums, kura kopējais ilgums – gan izpildes dalībvalstī, gan izsniegšanas dalībvalstī – pārsniedz brīvības atņemšanas soda ilgumu, kas šai personai ticis piespriests izsniegšanas dalībvalstī.
- 44 Šajā ziņā, kā jau Polijas valdība un Eiropas Komisija to norādījušas gan savos rakstveida apsvērumos, gan tiesas sēdē, brīvības atņemšanas, ko veido apcietinājums, sekas var būt raksturīgas gan ieslodzījumam, gan izņēmuma gadījumos arī citiem līdzekļiem, kuri, lai gan šaurā nozīmē nav ieslodzījums, tomēr ir tik ierobežojoši, ka tie ir jāpielīdzina šādam ieslodzījumam. Tas tā ir tādu līdzekļu gadījumā, kuri, ņemot vērā to veidu, ilgumu, sekas un piemērošanas noteikumus, iegūst tādu intensitātes pakāpi, ka tie attiecīgajai personai atņem šīs personas brīvību veidā, kas ir salīdzināms ar ieslodzījumu.
- 45 No tā izriet, ka Pamatlēmuma 2002/584 26. panta 1. punkts nevar tikt interpretēts tādējādi, ka ar to Eiropas apcietināšanas ordera izsniegšanas dalībvalstij ir tikai noteikts pienākums ieskaitīt vienīgi ieslodzījuma laikposmus, kas izciesti izpildes dalībvalstī, izslēdzot laikposmus, kuros ir tikuši piemēroti citi līdzekļi, kuri ietver brīvības atņemšanu ar ieslodzījumam līdzīgām sekām.
- 46 Tā no Pamatlēmuma 2002/584 26. panta 1. punkta formulējuma, konteksta un mērķa izriet, ka “apcietinājuma” jēdziens šīs tiesību normas izpratnē nozīmē nevis brīvības ierobežošanas, bet gan brīvības atņemšanas līdzekli, kam nav obligāti jābūt ieslodzījuma formā.
- 47 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus un it īpaši nošķirumu, kas ir jāievieš starp brīvības ierobežošanas līdzekļiem, no vienas puses, un brīvības atņemšanas līdzekļiem, no otras puses, “apcietinājuma” jēdziens Pamatlēmuma 2002/584 26. panta 1. punkta izpratnē ir jāinterpretē tādējādi, ka tas papildus ieslodzījumam attiecas uz jebkuru attiecīgajai personai piemērotu līdzekli vai jebkuru līdzekļu kopumu, kas to veida, ilguma, seku un piemērošanas noteikumu dēļ atņem attiecīgajai personai brīvību veidā, kas ir salīdzināms ar ieslodzījumu.

- 48 Šajā ziņā ir jānorāda, ka šādu interpretāciju apstiprina Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūra attiecībā uz “tiesības uz brīvību” jēdzienu, kas ir paredzēts ECPAK 5. panta 1. punktā, kurš atbilst Hartas 6. pantam.
- 49 Šajā kontekstā ir jāatgādina, ka Hartas 52. panta 3. punktā ir paredzēts, ka, ciktāl Hartā ir ietvertas tiesības, kuras atbilst ECPAK garantētajām tiesībām, šo tiesību nozīme un apjoms ir tāds pats kā minētajā konvencijā noteiktajām tiesībām.
- 50 Šajā ziņā no Paskaidrojumiem attiecībā uz minēto 52. panta 3. punktu, kuri saskaņā ar LES 6. panta 1. punkta trešo daļu un Hartas 52. panta 7. punktu ir jāņem vērā tās interpretācijā (šajā ziņā skat. spriedumus, 2013. gada 26. februāris, *Åkerberg Fransson*, C-617/10, EU:C:2013:105, 20. punkts, kā arī 2014. gada 27. maijs, *Spasic*, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, 54. punkts), izriet, ka Hartas 52. panta 3. punkta mērķis ir nodrošināt nepieciešamo saskaņotību starp tiesībām, kas ir ietvertas Hartā, un attiecīgi ECPAK garantētajām tiesībām, tomēr negatīvi neietekmējot Savienības tiesību aktu un Eiropas Savienības Tiesas autonomiju (šajā ziņā skat. spriedumu, 2016. gada 15. februāris, *N.*, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, 47. punkts).
- 51 Eiropas Cilvēktiesību tiesas ieskatā ECPAK 5. panta 1. punktā garantētās “tiesības uz brīvību” neattiecas uz vienkāršiem pārvietošanās brīvības ierobežojumiem, bet minētais pants attiecas tikai uz brīvības atņemšanas līdzekļiem. Lai noteiktu, vai indivīdam ir “atņemta brīvība” ECPAK 5. panta izpratnē, Eiropas Cilvēktiesību tiesa ir nospriedusi, ka sākumpunkts ir konkrētā situācija un ir jāņem vērā virkne tādu kritēriju kā attiecīgā līdzekļa veids, ilgums, sekas un piemērošanas kārtība (šajā ziņā skat. ECT, 1980. gada 6. novembris, *Guzzardi* pret Itāliju, CE:ECHR:1980:1106JUD000736776, 92. punkts, un 2016. gada 5. jūlijs, *Buzadji* pret Moldovas Republiku, CE:ECHR:2016:0705JUD002375507, 103. punkts).
- 52 Šajā ziņā Eiropas Cilvēktiesību tiesa savā 2010. gada 20. aprīļa spriedumā *Villa* pret Itāliju (CE:ECHR:2010:0420JUD001967506, 43. un 44. punkts) uzskatīja, ka tādi drošības līdzekļi, ar kuriem attiecīgajai personai bija noteikts pienākums reizi mēnesī ierasties par uzraudzību atbildīgajā policijas iestādē, uzturēt sakarus ar attiecīgās slimnīcas psihiatrijas centru, dzīvot noteiktā vietā, neizceļot no komūnas, kurā persona dzīvoja, kā arī atrasties dzīvesvietā no plkst. 22.00 līdz 7.00 neveidoja brīvības atņemšanu ECPAK 5. panta 1. punkta izpratnē.
- 53 Īstenojot Pamatlēmuma 2002/584 26. panta 1. punktu, Eiropas apcietināšanas ordera izsniegšanas dalībvalsts tiesu iestādei ir pienākums pārbaudīt, vai izpildes dalībvalstī attiecīgajai personai piemērotie līdzekļi ir jāpielīdzina brīvības atņemšanai, kā tas ir norādīts šī sprieduma 47. punktā, un līdz ar to veido apcietinājumu minētā 26. panta 1. punkta izpratnē. Ja, veicot šādu pārbaudi, šī tiesu iestāde secina, ka tas tā ir, minētajā 26. panta 1. punktā ir noteikts, ka brīvības atņemšanas soda termiņā, kas šai personai būtu jāizcieš Eiropas apcietināšanas ordera izsniegšanas dalībvalstī, ieskaita visu laikposmu, kurā šie līdzekļi ir tikuši piemēroti.
- 54 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka, lai arī tādi līdzekļi kā deviņu stundu mājas arests nakts laikā kopā ar attiecīgās personas uzraudzību, izmantojot elektronisku aproci, pienākums katru dienu vai vairākas reizes nedēļā noteiktā laikā ierasties policijas komisariātā, kā arī aizliegums pieprasīt tādu dokumentu izsniegšanu, kas atļautu izceļot uz ārvalstīm, katrā ziņā ierobežo attiecīgās personas pārvietošanās brīvību, taču principā tie nav tik ierobežojoši, lai radītu brīvības atņemšanas sekas un lai tāpēc tie būtu kvalificējami par “apcietinājumu” Pamatlēmuma 2002/584 26. panta 1. punkta izpratnē.
- 55 Tomēr, tā kā minētajā 26. panta 1. punktā tiek noteikta tādas personas pamattiesību minimālā aizsardzība, attiecībā uz kuru ir izdots Eiropas apcietināšanas orderis, šī tiesību norma, kā norādījis arī ģenerāladvokāts savu secinājumu 72. punktā, nav interpretējama tādējādi, ka ar to šī apcietināšanas ordera izsniegšanas dalībvalsts tiesu iestādei, pamatojoties vienīgi uz valsts tiesībām, tiek liegts kopējā

brīvības atņemšanas soda termiņā, kas attiecīgajai personai būtu jāizcieš minētajā dalībvalstī, ieskaitīt visu vai daļu no laikposma, kurā šai personai izpildes dalībvalstī tikuši piemēroti līdzekļi, kas ietvēra nevis brīvības atņemšanu, bet gan brīvības ierobežošanu.

- 56 Visbeidzot, ir jāatgādina, ka, veicot šī sprieduma 53. punktā raksturoto pārbaudi, Eiropas apcietināšanas ordera izsniegšanas dalībvalsts tiesu iestāde, pamatojoties uz Pamatlēmuma 2002/584 26. panta 2. punktu, var pieprasīt izpildes dalībvalsts kompetentajai iestādei visu informāciju, kuras nosūtīšana tiktu uzskatīta par nepieciešamu.
- 57 Pamatojoties uz visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Pamatlēmuma 2002/584 26. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tādi līdzekļi kā deviņu stundu mājas arests nakts laikā kopā ar attiecīgās personas uzraudzību, izmantojot elektronisku aproci, pienākums katru dienu vai vairākas reizes nedēļā noteiktā laikā ierasties policijas komisariātā, kā arī aizliegums pieprasīt tādu dokumentu izsniegšanu, kas atļautu izceļot uz ārvalstīm, ņemot vērā visu šo piespiedu līdzekļu veidu, ilgumu, sekas un piemērošanas noteikumus, principā nav tik ierobežojoši, lai radītu brīvības atņemšanas sekas, kas būtu salīdzināmas ar ieslodzījuma radītām sekām, un lai tādējādi tie tiktu kvalificēti kā “apcietinājums” minētās tiesību normas izpratnē, kas tomēr ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 58 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (ceturtā palāta) nospriež:

Padomes 2002. gada 13. jūnija Pamatlēmuma 2002/584/TI par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm, kas grozīts ar Padomes 2009. gada 26. februāra Pamatlēmumu 2009/299/TI, 26. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tādi līdzekļi kā deviņu stundu mājas arests nakts laikā kopā ar attiecīgās personas uzraudzību, izmantojot elektronisku aproci, pienākums katru dienu vai vairākas reizes nedēļā noteiktā laikā ierasties policijas komisariātā, kā arī aizliegums pieprasīt tādu dokumentu izsniegšanu, kas atļautu izceļot uz ārvalstīm, ņemot vērā visu šo piespiedu līdzekļu veidu, ilgumu, sekas un piemērošanas noteikumus, principā nav tik ierobežojoši, lai radītu brīvības atņemšanas sekas, kas būtu salīdzināmas ar ieslodzījuma radītām sekām, un lai tādējādi tie tiktu kvalificēti kā “apcietinājums” minētās tiesību normas izpratnē, kas tomēr ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

[Paraksti]